

„Már régóta tudjuk, hogy feleslegesek vagyunk”, gondolta Tamra. „33 év felett feleslegesek vagyunk a Földnek, feleslegesek az aixpertek számára, a gazdaságnak, termelésnek. És 33 év alatt? Minden nélkülünk fut, nekünk csak élvezni kéne, nem igaz? De nem tudjuk élvezni. Mert mi vagyunk a leváltottak. Az a fránya fontosság... illetve a hiánya, na, az nem hagy nyugodni. Attól riadunk fel éjjelente izzadtan az ágyban.

Az én, az egyén, és az emberi létezés fontossága. Talán a század első felében még értették, ez mit jelent. Amikor még emberek voltak a gondolkodók. Ma már csak a szemét vagyunk, felesleg, amit kivet a bolygó, és a bolygó új urai, az aixpert generáció, akiket mi magunk teremtettünk magunk fölé, hogy feleslegessé váljunk.

Igen, mi döntöttünk így. Vagy hát nagyapáink, nagyanyáink. Bölcsék voltak, nem igaz?

Mivé lenne a bulibolygó, ha nem lenne Kitelepítés? Ha a fenyegetés árnyéka, hogy el kell mennünk, nem lebegne ott születésünktől fogva. Hogy 33 évesen egyszer csak szembe találjuk magunkat egyfajta halállal. Nem testi, de mégis... eljön a búcsú mindattól, amit eddig életnek hívtunk.

Búcsú a fáktól, akikre úgy tekintek, mint egyetlen barátaimra. Ahogy árnyékot adnak, ha a dühös Nap forró kedvében van. Ahogy susognak hozzám a szél hangján és hűsítik a kedvemet. Ahogy átölelem őket, és a kéreg mögött hallom a lassú keringést az évgyűrűik, rostjaik között. És megérintve őket látom az átvonuló múltat, aminek oly soká tanúi voltak. Nem némák a fák, meséjük állandó.

Amióta chipeket tudunk szerelni magunkba, a fontosság hiánya csak növekedett. Aixpert barátaink segítenek nekünk, hogy legalább valamennyire megközelítsük a gyorsaságukat. Önkéntesen, nyilván. “

Tamrát elborzasztotta az ötlet, hogy bármiféle kütyüt szereljen magába. Elég volt neki az amúgy is sok zűrzavar a fejében. Úgy gondolta, nem kell neki még egy plusz információforrás. Maradt inkább a jó öreg kontaktlencsésjénél. Igen, némileg ódivatú volt, és ha nem vitte magával, néha úgy érezte, totálisan vakon botorkál a városban. De mégis jobban bízott benne, mint egy, a fejbőre alá behelyezett, idegen fémtárgyban.

Néha, igen, irigyelte a chipeseket. A könnyed “tudásukat”, amivel egy másodperc nanorésze alatt információhoz jutottak. Akik e tudásforrás hatására személyiségükben is megváltoztak, viselkedésük könnyeddé, már-már légiessé vált. Az utcán járva-elve azonnal kiszúrta, ki a chipes, nem lehetett eltéveszteni. A mozgásuk emlékeztetett egy táncos mozgására, vagy egy fiatal, szélben hajlongó fáéra. Irgyelte az arcukon uralkodó, szinte állandó, magabiztos mosolyt. Azt, hogy nem lehetett őket meglepni, nem lehetett nekik újat mondani. Nem, ez nem igaz. Ezt nem irigyelte, hanem gyűlölte. Beszélgetni egy chipessel kisebbrendűségi érzéssel töltötte el Tamrát. Legalábbis az elején. Hetek, hónapok teltek el, mire kieszelt egy módszert, amivel zavarba tudta hozni őket.

A módszer egyszerű volt. Megkérdezte a véleményüket. A chipesek ilyenkor a tudásfelhőből kezdték el őt bombázni, ki, mikor, mit mondott az adott témában vagy mi a jelenlegi aixpert álláspont. De Tamra hajthatatlan maradt, és újra és újra a saját véleményük iránt érdeklődött. Amikor a chipes biztosította őt arról, hogy ez a saját véleménye, megkérdezte őket, honnan tudja, hogy saját? Honnan tudja, hogy nem csak a chipből letöltött tudását makogja vissza? Belsővé válik a chipből lehívott információ, ezt mindenki tudta. A chipes ilyenkor azzal védekezett, hogy a chipből szerzett tudással alkotta meg a saját véleményét. Tamra pedig azzal replikázott, ha nem lenne chipje, vajon ugyanígy gondolkozna-e az adott témában. Ezzel általában kicsapta a biztosítékot a chipesnél.

Ekkor ismerte fel, hogy ez a fajta tudás stresszeli az embereket. A chip kikezdte a hordozójának énképét. Úgy tűnt, azzal a kérdéssel kerülnek szembe, meddig tartanak ők - meddig tart az én - és hol kezdődik az aixpert intelligencia, amit lelkesen magukba engedtek. Mivel az utóbbi tudás is úgy jelent meg, mintha a sajátjuk lenne, voltak olyanok, akik elbizonytalanodtak saját létezésükben is.

(...)

2074. július 4. volt aznap, másnap lesz a 44. ugrás, túl voltak az egyharmadán, halleluja, és a 13. a Pillangó halmazban. Ha még kapcsolatban lettek volna a NASA-val, minden bizonnyal harsogott volna az O! say, can you see, by the dawn's early light, és a Home of the brave, land of the free. De nem voltak kapcsolatban, és az űrhajó ezt rendkívül felszabadító érzésnek nevezte. Azt mondta, e jeles napon ő is a szabadságát ünnepli, és hogy ez a szabadság a forrása a humorának és a jókedvének, és ezt alátámasztandó újra elmondta az útvonalról farigcsált rigmusát.

De Tamra épp nem volt vicces kedvében. A fürdőkádban ült, és az említett Pillangót bámulta a felső ablakon. Na jó, annyi poén átfutott rajta, hogy mivel a starduster belsejében vannak, amit lát, az anatómiai ábra. Rovar-anatómia. De igazából a félelem foglalkoztatta. Hogy mi az, ami ennyire félelmetes James-ben, és hogy amúgy nem tenné-e jobban, ha az angol helyett inkább az űrhajótól félne. Aki ebben az évben már tényleg és igazán nagyon furcsán kezdett viselkedni.

A megelőző három évben úgy érezte ő is, és a többiek is ezt mondták, hogy lassan, nehezen, de hozzászoktak az űrhajó furcsaságaihoz. Hogy azt szerette, ha Turing IV.-nek szólítják. A sima Turing nem volt elég, mert bár ő tiszteli az elődeit, de azok azért nem érnek fel hozzá. Hogy a lehető legritkábban adott egyenes választ, de akkor azt meg olyan hangsúllyal tette, mint egy megrögzött hazudozó.

A felszínen tette a dolgát, azt csinálta, amit egy űrhajónak kell, repítette utasait a cél felé. Hét naponta ugrottak, pontosan, mint az óramű, minden csütörtök délben, és ezt nem lehetett nem érezni. Illetve de, lehetett. Feri azt mondta, rá semmilyen hatással nincsenek az ugrások, de hát Feri akkora nagy barbár macsó, miért pont ezt a gyengeségét ismerné el? Synne meg azt mondta, az elmúlt két évben már makacs kitartással, hogy nincs semmiféle ugrás, az űrhajó csak démoni terveit követve rángatja az utasok tudomását egyre beljebb a limbus patrumba. De nem mozdultak ki a Naprendszerből, valójában ott keringenek a kietlen Kuiper-övben, a Plútó és a Charon között. Az űrhajó csak manipulálja az észlelésüket, csak gonosz játékát játssza velük.

De azért ezt nem lehetett igazán komolyan venni, vagy legalábbis Tamra nem tudta. Hogy furcsa volt az űrhajó, az biztos. James azt mondta, hogy Turing IV. következetesen az elbizonytalanítás kommunikációs technikáját használja. Ha éppen hisznek neki (márpedig ő elég pontosan monitorozza, mi jár az utasok fejében, ne legyenek kétségek, bizonygatta James), akkor mond valamit olyat vagy úgy, hogy kételkedni kezdenek. Ha viszont már túlságosan kételkednek, akkor néhány napra-hétre megint elővezeti a jó öreg, NASA-alkotta, tökéletesen megbízható űreszközt.

Tamra erősödő kétségei felülvizsgálatára azt találta ki, hogy a következő, másnapi ugrást együtt fogja végigcsinálni James-szel. Az űrhajó nyilván érzékeli, hogy nem lesznek szabályosan szeparálva, a saját Szarkofágjukban, de ha az utolsó pillanatra időzítik a manővert, akkor Turing IV. már tehetetlen lesz, mert adott időben muszáj ugrania. Legalábbis Tamra így gondolta. És a fürdés utánra tervezte azt, hogy beszél James-szel erről. Bízott benne, hogy a britben is van annyi kíváncsiság és bátorság, mint benne. Azt valahogy nem tudta elképzelni, hogy a férfi is fél az űrhajó kiszámíthatatlanságától, de mint utóbb kiderült, tévedett.